

Hoofdstuk 128

Lieve kleinkinderen,

Jullie leven in het tijdperk van internet. Jullie kunnen appen, zelfs telefoneren met Engels sprekende vrienden over de hele wereld.

Wat een verschil met 6 maart 1928. Op die dag trouwden mijn ouders en een week later emigreerden ze naar Canada. Het afscheid nemen van hun wederzijdse ouders was zeer emotioneel. Zien wij onze kinderen / zien wij onze ouders wel ooit terug? De reis naar hun plaats van bestemming in Canada duurde een paar maanden. Voor ons in deze tijd onvoorstelbaar.

‘Zien wij elkaar ooit terug?’

Nee, de vader, de broer en de grootvader van mijn moeder overleden hier in Nederland in het jaar 1929 aan de tyfus, terwijl zij met haar man, mijn vader in Canada woonde.

Mijn vader en moeder kregen deze overlijdensberichten pas te horen, toen de vader, de broer en de opa van mijn moeder al weken eerder begraven waren. Wat een zorgen heb je, als je zover uit elkaar woont en alleen maar met elkaar contact hebt via brieven, die dan ook nog eens erg, ja heel erg lang onderweg zijn.

Gelukkig zijn de brieven die Paulus vroeger aan meerdere Christengemeenten geschreven heeft bewaard gebleven.

Hoofdstuk 128 - Zorgen over alle gemeenten - Korinte 1 en Korinte 2

En toch, bij alle zegen van God over zijn werk waar Paulus heel blij mee was, was het voor Paulus in Efeze niet alles alleen maar rozengeur en maneschijn. Wat zijn vijanden hem aandeden, ook al was dat moeilijk te verdragen, was niet het ergste. Maar de berichten die hij kreeg over de Christengemeente in Korinte, dat vond hij erg. Paulus kreeg zijn informatie over de gemeente in Korinte, wanneer een reiziger een brief voor hem meenam. Vaak was zo'n brief maandenlang onderweg. Soms was het een goed bericht, maar meestal ging het over vervolging of over onderlinge ruzies of over de leer van Jezus waarover ze het met elkaar niet eens waren.

Paulus maakte zich hierover ernstige zorgen. Elke dag wanneer hij aan de Christengemeente in Korinte dacht, vroeg hij aan God of het met hen daar goed mocht gaan.

Ondanks zijn drukke bezigheden schreef Paulus dan een brief terug aan zijn ‘kinderen-ver-bij-hem-vandaan’. In zijn brief gaf hij hun raad en troostte hij hen.

Elke brief begon hij altijd met een blijde begroeting en een dankwoord aan God die hun het geloof gegeven had.

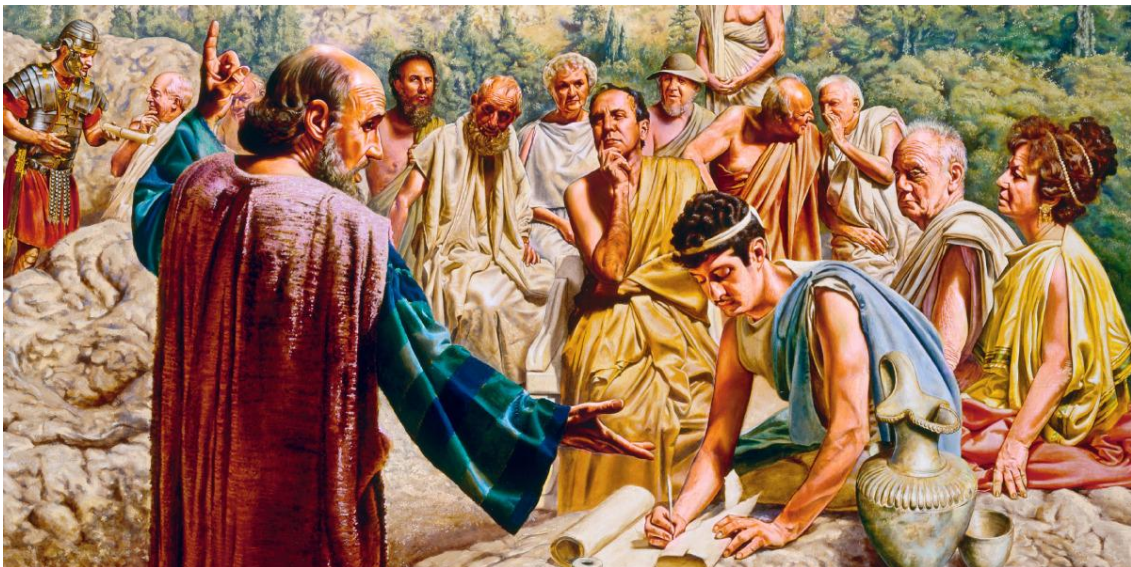
Paulus schreef niet zelf. Dat tekenen van die kleine lettertjes ging hem niet zo goed af. Zijn vingers stonden krom van het werken en waren niet gewend om een schrijfstift vast te houden. Eén van zijn helpers schreef, terwijl Paulus dicteerde. Paulus leefde zich dan helemaal in in de zorgen van zijn gemeenten. Hij vergat dan alles om zich heen. Het was alsof hij bij hen in de kamer zat. Hij spande zich tot het uiterste in om hen te troosten en hun antwoorden te geven op hun vragen.

En aan het einde van de brief, als hij alles gezegd had wat noodzakelijk was, dan nam hij toch nog even de schrijfstift in zijn hand. En terwijl hij even glimlachte, schreef hij zelf een paar woorden onder de brief: een laatste wens, een hartelijke groet, een heilbede.

‘De groeten van mij, Paulus, geschreven met mijn eigen hand.’

Soms trilden zijn handen en werden het grote koeienletters, waar hij zelf om moest lachen, zoals hij in zijn brief aan de Galaten schreef: *‘Kijk, met wat voor grote letters ik jullie schrijf.’*

Onder elke brief deed Paulus dit steeds weer. De reden was dat de lezer dan kon zien dat het echt een brief van hem was. Een zegel was natuurlijk gemakkelijker geweest, maar Paulus had geen geld voor een dure zegelring...

Paulus schreef niet zelf een brief.

En zo was hij altijd erg druk bezig. Met de verkondiging van het evangelie van Jezus in de zaal van Tyrannus of met zijn dagelijks werk als tentenmaker. Ook besteedde hij veel tijd aan het opstellen van brieven naar de Christengemeenten die hij gesticht had. Hij klaagde niet. Hij was blij dat hij ook op afstand al die gemeenten in Asia en Macedonië mocht troosten en onderwijzen.

Hij kende de mensen naar wie hij schreef allemaal nog. De oude en jonge mensen. De mannen en de vrouwen. De Joden en de Grieken. Allemaal leerlingen van zijn eerste en van zijn tweede zendingsreis. Hij had hun van Jezus verteld. Op zijn woord hadden ze allemaal het evangelie aangenomen: *het waren zijn 'kinderen-in-Christus'*.

Zijn kinderen..... Paulus was nooit getrouwd geweest. Hij wist niet hoe het was om zelf kinderen te hebben. Maar dat speet hem niet. De zorg voor zijn vrouw en kinderen zouden hem in de weg hebben gestaan om zijn werk voor Jezus optimaal te doen. Nu al had hij moeite om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, laat staan dat hij ook nog de kost had moeten verdienen voor zijn vrouw en kinderen.

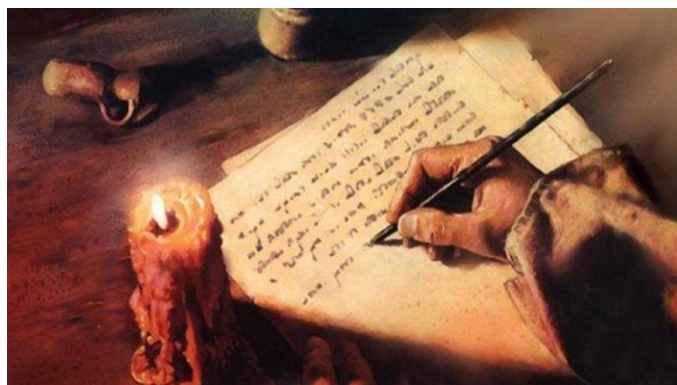
En dan zijn verre reizen! Hoe zou hij ooit zo lang van huis kunnen zijn als er ergens een vrouw op hem wachtte? De apostel Petrus, die wel getrouwd was, nam zijn vrouw mee wanneer hij bij de gemeenten langs ging. Maar dat was anders. Petrus zwierf niet van stad naar stad. Hij werd niet uit bepaalde plaatsen door jaloerse en vijandige Joden de stad uitgejaagd.

Daar waar Paulus kwam, was geen gemeente die hem met de nodige eerbied ontving. Hem wachtte de strijd in de synagoge, de spot van de heidenen en soms de zweep van de Romeinse soldaten en de gevangenis.

Paulus nam het nooit iemand kwalijk wanneer die persoon ging trouwen, maar hij was blij dat hij vrijgezel was. Hij kon gaan en staan waarheen hij zelf wilde! En weer dacht hij aan zijn Christengemeente in Korinte waar het niet ging zoals hij verwacht en gehoopt had....

Paulus was in deze tijd in de stad Efeze. Om reden dat er tussen de steden Korinte en Efeze in die tijd druk verkeer was kreeg Paulus geregeld via een brief te horen wat er in de Christengemeente in Korinte gebeurde. Er was daar nog steeds een grote gemeente en gelukkig waren er geen vijanden die hen vervolgden. Maar bij de broeders en zusters zelf waren veel wantoestanden. Er gebeurden dingen die helemaal niet mochten gebeuren!

Toen Paulus dat hoorde had hij direct een liefdevolle brief geschreven om hen te waarschuwen. Niet hooghartig en streng. Maar met duidelijke woorden vertelde Paulus wat hun plichten waren en hoe zij met elkaar om moesten gaan.

Lang had Paulus gedacht dat hij een brief terug zou krijgen. Maar die brief kwam niet. Hij had verwacht dat ze zijn woorden, zijn waarschuwing ter harte zouden nemen. Maar later hoorde hij dat het eerder erger dan beter was geworden.

In de Christengemeente in Korinte was grote onenigheid ontstaan. Er was een groep die zich volgelingen van Petrus noemde. Zij vonden de oude wetten van Mozes erg belangrijk. Er was een tweede groep, die zich de volgelingen van Paulus noemden. Weer anderen waren van Apollos en zelfs een vierde groep noemde zich 'die-van-Jezus'.

Er waren grote meningsverschillen in één gemeente. En dat vond Paulus niet eens het ergste. Maar dat zij elkaar niet konden uitstaan en dat elke groep zich beter voelde dan de andere groepen, dat was erg!

En als dat nu het enige was geweest, maar er gebeurden nog zoveel andere droevige dingen. Ruziënde broers die elkaar voor de heidense rechter brachten. Anderen ruzieden over het eten van vlees dat aan de afgoden gewijd was. En misschien was nog wel het allerergste: ruzie en verschil van mening over en zelfs tijdens het vieren van het heilig avondmaal.

In die tijd was het de gewoonte dat voor de viering van het heilig avondmaal, eerst iedereen met elkaar ging eten. Omdat het in Korinte een grote gemeente was met veel slaven en arme mensen nam iedereen zijn eigen eten mee. Maar het was niet meer de gewoonte om al het eten te verzamelen en daarna eerlijk te verdelen. Nee, zittend aan dezelfde tafel at iedereen zijn eigen eten op. De één at droog brood, terwijl naast hem iemand zat te smullen van het lekkerste eten en de duurste wijn dronk. Het kwam voor dat sommige mensen niet genoeg te eten hadden terwijl anderen zelfs dronken werden van het vele wijn drinken.

Geen wonder dat er wel eens bittere woorden vielen en dat het heilig sacrament ontheiligd werd.

Ruzie...

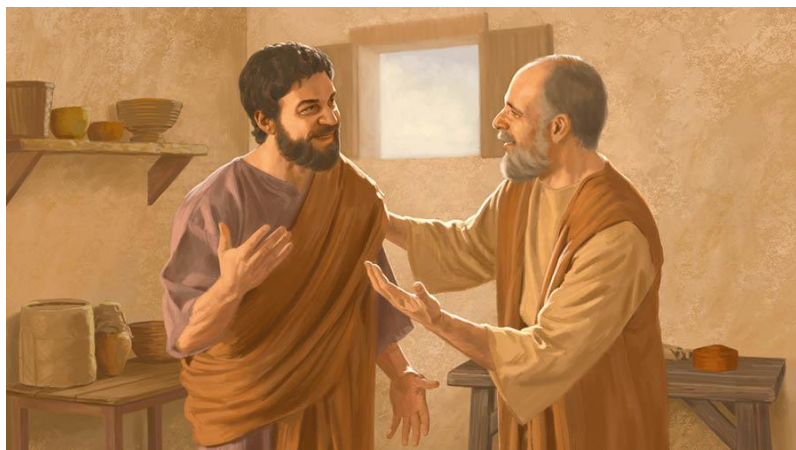
De apostel Paulus had veel last van deze slechte berichten en dat werd er niet beter op, toen op zekere dag een afvaardiging van drie mannen uit Korinte bij hem in Efeze kwam met een brief van de gemeente. De drie boodschappers, Stefanus, Fortunatus en Archaïcus begroetten Paulus heel vriendelijk en vertelden heel veel blijde en goede dingen. Maar de brief die ze Paulus brachten.... Geen woord van dank aan Paulus en geen woord over de blijdschap in het heil van Jezus Christus.

In de brief stond een heel opsomming van allerlei klachten en over wantoestanden in de gemeente. *Het allerergste was dat tussen de regels door Paulus de schuld kreeg van alles wat er verkeerd gegaan was in de Christengemeente in Korinte.*

De afvaardiging van drie mannen had ook nog een vraag van de gemeente in Korinte. Ze moesten vragen of Apollos weer bij hen terug wilde komen. Toen Apollos een paar maanden bij hen in hun gemeente gewerkt had waren ze erg tevreden over hem geweest en daarbij kwam: hij kon zo mooi preken! Ja, iedereen in Korinte zou erg blij zijn met zijn komst.

In de Christengemeente van Efeze werd heel serieus over dit verzoek nagedacht. Paulus was een voorstander en hij vroeg Apollos met veel nadruk om te gaan. Maar Apollos voelde aan dat hij in deze situatie dat **niet** moest doen. Natuurlijk wilde hij de gemeente in Korinte wel helpen, maar niet op deze manier. Apollos had ook de brief van de gemeente uit Korinte gelezen. Ja, uit heel dit schrijven was duidelijk te merken, *dat zij Paulus eigenlijk te min voor hen vonden.* Een jonge en een geweldige spreker zoals Apollos paste beter bij hen! Maar als zij hem boven Paulus verkozen, dan weigerde hij.

Het was Paulus geweest die hen als eerste het blijde evangelie van Jezus gebracht had. Ja, Paulus had bij hen dag en nacht gewerkt. En nu hij veel zorgen over hen had, bad hij veel voor hen. Nee, het was beter dat hij, Apollos, nu niet naar Korinte ging. Ook al vroeg Paulus hem meerdere keren om daarheen te gaan, Apollos weigerde.

Apollos weigerde om naar Korinte te gaan.

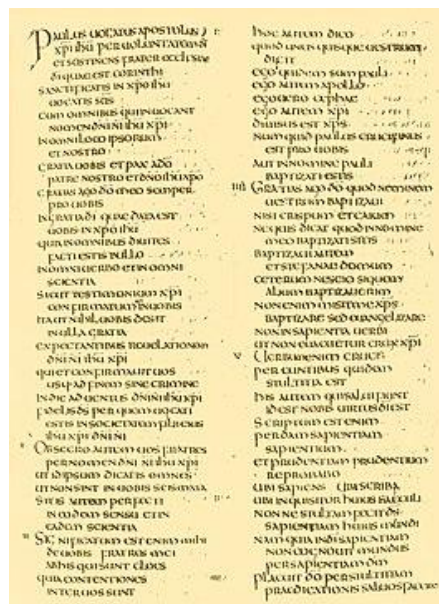
Later stuurde Paulus zijn vriend Timotheüs naar Korinte. Hij gaf hem een door hem zelf geschreven brief mee. Met heel duidelijke, ja zelfs scherpe woorden verweet hij hun verdeeldheid. Jullie zeggen: ‘Ik ben van Paulus, ik ben van Apollos, ik ben van Petrus, ik ben van Christus.’

Maar is onze Heer Jezus Christus een verdeeld persoon? Is Paulus voor jullie gekruisigd?

Ook verbood Paulus hen om elkaar voor de wereldse rechter te brengen. Heb elkaar lief! Zoek het beste voor je naaste.

Paulus legde hen in zijn brief nog een keer uit wat de betekenis van het heilig avondmaal was en hoe Jezus dat ingesteld had. Paulus benadrukte dat het heilig avondmaal bedoeld was als een aandenken aan de offerdood van Jezus en als teken van zijn wederkomst op de wolken.

Maar bij alle strenge woorden en alle verwijten was deze brief-aan-de-Korintiërs een bewijs van Paulus grote liefde voor zijn gemeente. Hij kon hard zijn en ook streng, maar dat was alleen omdat hij hen terug wilde brengen op het goede spoor. Zoals een vader zijn kinderen straft, niet uit wreedheid, maar uit liefde, zo had Paulus ook zijn gemeente van Korinte met harde woorden de waarheid gezegd, in de hoop dat alles weer goed zou komen.

Eerste brief van Paulus aan de Korintiërs

En terwijl Paulus zijn vriend Timotheüs op een schip het westen inzeilde, bad Paulus elke dag of God de harten van de Korintiërs wilde veranderen en dat ze naar Zijn wegen wilden leven.

En weer werd de hoop van de apostel Paulus de bodem ingeslagen. Er kwamen berichten uit Korinte dat de toestand in de Christengemeente daar nog nooit zo erg was geweest als nu. Het was zo erg dat Paulus er zelf heen wilde om orde op

zaken te stellen. Vierhonderd kilometer voer hij over de Egeïsche Zee. Wat stond hem in Korinte te wachten?

Zijn voorgevoelens kwamen uit. In plaats dat ze hem in Korinte blij begroeten, was een hooghartig knikje naar Paulus voldoende. Ja, ze beledigden hem zelfs....

Toen Paulus later weer terug in Efeze was, was hij er nog stuk van. Wat een teleurstelling, wat een verdriet....

Weer schreef Paulus een brief naar de gemeente in Korinte waarin hij alles schreef wat hem op het hart lag. Het werd een brief zoals hij nog nooit eerder naar één van zijn gemeenten geschreven had. Scherp, soms ook spottend, maar vooral ernstig en met een ondertoon van grote liefde dicteerde hij deze brief, terwijl in zijn hart voortdurend een gebed was dat deze brief zou helpen. Paulus begon met te zeggen, dat hij van plan was om nog een keer naar Korinte toe te gaan. Maar eerst wilde hij hun laten weten dat hij niet weer op zo'n onfatsoenlijke manier behandeld wenste te worden.

Verder schreef hij: *'Ik weet dat er bij jullie over mij gezegd wordt: 'Zijn brieven klinken krachtig en streng, maar toen hij bij ons was, was hij een slappeling en maakten zijn woorden geen indruk.'* Ik waarschuw die mensen, want als ik straks weer bij jullie ben zullen mijn daden net zo streng zijn als mijn brieven!

Het volgende punt waar Paulus over schreef was dat er mensen in de gemeente waren, die graag over zichzelf opschepten. Mensen die zeiden dat ze alles beter konden dan Paulus. Ja, betweters die zichzelf als een soort van extra-apostelen beschouwden.

Paulus stak hen klinkklaar de gek aan toen hij schreef: Zij zeggen dat zij Hebreeuwse Joden zijn. Nou, dat ben ik ook! Zij zeggen dat zij echte Israëlieten zijn. Maar dat ben ik ook! Zij noemen zichzelf nakomelingen van Abraham. Maar dat ben ik ook!

Al spottend schreef hij verder: *'Wat ik nu ga zeggen komt niet van de Heer, maar het is grootspraak van een dwaas, zoals ook die dwazen in jullie gemeente spreken. Ik ga nu net zo doen als zij.*

Luister maar: Deze dwazen bij jullie in Korinte noemen zichzelf dienaren van Christus. Maar ik ben een veel betere dienaar dan zij! Ik heb veel harder gewerkt en ik heb ook veel vaker in de gevangenis gezeten. Ik ben al vaak halfdood geslagen. Mijn leven is vaak in gevaar geweest. Dat kun je van deze dwazen, deze betweters niet zeggen.

Vijf keer hebben de Joden mij zwaar gestraft met negenendertig zweepslagen. Drie keer hebben Romeinse bestuurders mij stokslagen laten geven. Eén keer hebben mensen geprobeerd mij met stenen dood te gooien. Drie keer zat ik op een schip dat zonk en ben ik bijna verdronken. Eén keer heb ik zelfs vierentwintig uur in het water gelegen.

Ik heb veel gevaarlijke reizen gemaakt. Telkens waren er mensen die mij kwaad wilden doen. Rovers in de wildernis, Joden en niet-Joden in de grote steden. Ik heb gewerkt, zo hard ik kon. Vaak zonder te slapen en zonder te eten. Ik had honger en dorst. Ik had het koud en had bijna geen kleren. En wat er dan nog bij komt: Ik heb zorgen over alle gemeenten die ik gesticht heb.'

Nee, schreef Paulus dan verder, met lovende woorden over mijzelf spreken? Dat heeft geen zin. Maar als ik dat wel zou doen....?

Daarna vertelde Paulus in zijn brief aan de Korintiërs heel ernstig over **zijn hemels visioen en over zijn lichamelijke kwaal**, waar hij zoveel last van had, vooral tijdens zijn werk voor Jezus.

Paulus schrijft: 'Ik ken een christen die veertien jaar geleden iets heel bijzonders heeft meegemaakt. Plotseling werd hij van de aarde weggehaald en naar de hoogste hemel gebracht. Was alleen zijn geest in de hemel of ook zijn lichaam? Dat weet ik niet, dat weet God alleen.

Maar dit weet ik wel: Die man werd gebracht naar de plaats waar God is. Daar hoorde hij heilige woorden, woorden die een mens niet mag uitspreken.

Ik ben trots op wat die man heeft meegemaakt. Ik kan ook zeggen: op *wat ik meegemaakt heb*. Het is de waarheid. Ik ben die man.

Een hemels visioen.

God gaf mij die bijzondere ervaringen. Maar Hij zorgde er ook voor, dat ik niet trots werd en dat ik mijzelf niet beter ging vinden dan andere mensen.

Daarom heb ik die pijn in mijn lichaam gekregen, waar ik zoveel last van heb. Het is alsof een dienaar van satan mij mishandelt.

Drie keer heb ik de Heer gesmeekt om mijn pijn weg te nemen. Maar de Heer zei tegen mij: 'Ik ben goed voor je. Meer heb je niet nodig. Want alleen iemand die zwak is en lijdt, kan aan iedereen laten zien hoe machtig Ik ben.

Beste vrienden in Korinte, heel serieus, er is toch iets waar ik graag over opschep: dat ik zwak ben en moet lijden. Want dat maakt mij geschikt om de macht van Christus zichtbaar te maken.

Daarom ben ik blij als mensen mij beledigen of me gevangen nemen. Ik ben blij als ik in moeilijkheden kom en het zwaar heb.

Want zo wil Christus zijn macht laten zien. *Juist doordat ik zwak ben, ben ik sterk!*

Paulus eindigt deze tweede brief-aan-de-Korintiërs met de woorden: Wees blij en ga weer leven als goede christenen. Luister naar mijn waarschuwingen.

Maak geen ruzie met elkaar, maar leef in vrede.

God zal bij jullie zijn met zijn liefde en vrede. Groet elkaar met een heilige kus. Ik doe jullie de groeten van alle christenen, die bij mij zijn.

Ik wens jullie allemaal toe dat de Heer Jezus Christus goed voor jullie is. Dat God zijn liefde geeft en dat de Heilige Geest een eenheid van jullie maakt.'

Deze keer was het Titus die deze brief naar Korinte bracht. Weer zat Paulus in grote spanning. Wat zou de reactie van zijn gemeente in Korinte zijn? Hoe zouden zijn kinderen-in-Christus reageren?

Als ze zich schuldig zouden voelen en hem zouden vragen om te komen, dan ging hij naar hen toe en dan zou alles weer goed zijn.

Maar juist in deze tijd raakte Paulus in groot gevaar. Ook in Efeze kwam hij in de gevangenis terecht en het leek erop of dat hem zijn leven zou kosten.....